

Balla D. Károly

Párás hajnalon

Remény vegyül a felkavart arányba,
haláltusában kényelem henyél.
Már elkerül a szűzleány fohásza,
hogyan éjek álmát tetten érje még.

Rakéta pöffen, kék meg sárga:
már díszben áll a lelki bérlemény.
Ma bordélyt nyit a kis apácázárda
és szénné ég a zengett költemény.

Talán a kéjes indulat tolong
ma minden ferde, vesztett rándulásban ...
De késni folyton nem lehetsz bolond,

hisz ezer égő sebből vérző nyár van.
Rossz rímek kélnek párás hajnalon
s avarnak készül már a sárga lomb.

Könnyű őszi látszat

Acélok pántján tévelyül a hit
s alakja látszik még a gyérült nyárnak,
amíg a tűnő fényből rádtekint
kevéske sérült hajlamú alázat.

Homályba vesznek csonka hídjaid,
pedig még csalva csal a könnyű látszat.
Vizeknek szennyes habja kél, amint
utolsó mérgét érleli a század.

Talán a kéjes indulat tolong
ma minden ferde, vesztett rándulásban ...
De késni folyton nem lehetsz bolond,

ne tudnád, hogy a tért hitekben gyász van?
Legyen tied e gyűrt bohócporond –
s vegyülj az őszes lázba álruhásan.